

B a r b a r a L i m i n g

Ž A K L I N A

B U V I J E

K E N E D I

O N A Z I S

N e i s p r i č a n a p r i č a

Prevela

Branislava Radević-Stojiljković

■ Laguna ■

Naslov originala

Barbara Leaming

JACQUELINE BOUVIER KENNEDY ONASSIS

Copyright © 2014 by Barbara Leaming

Published by arrangement with St. Martin's Press, LLC.

All rights reserved.

Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA

Cover photography © U.S. National Archives and Records
Administration

© photography by Abbie Rowe.

White House Photographs. John F. Kennedy Presidential
Library and Museum, Boston

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Ž A K L I N A
B U V I J E
K E N E D I
O N A Z I S

Jedan

Na jednom koktelu u Njuportu, na Roud Ajlendu, na izmaku leta 1945, blagoglagoljivi dečko s koledža izvodio je, sav zadihan, monolog pred kovrdžavom, prćastom šesnaestogodišnjakinjom po imenu Žaklina Buvije. Dok je mladić govorio, pogled njenih široko razmaknutih očiju boje lešnika počivao je na njegovom licu. Devojka poznata pod nadimkom Džeki dozvolila mu je da priča, bez prekidanja, samo je povremeno klimala glavom kako bi dala do znanja da ga razume, i njega i te brojne važne stvari koje on ima da joj kaže. Slučajni posmatrač te scene ne bi imao nikakvog razloga da pretpostavi kako ta ćutljiva i puna poštovanja primateljka mladićeve mudrosti i sama raspoláže informacijama i ćvrstim stavovima o toj temi. Džeki je te godine tek bila počela da otkriva momke, ali već je shvatila kako joj je dužnost da obezbedi da on uživa, i da ničim ne nagovesti šta ona sama zapravo zna i misli.

Momak je pričao o maršalu Filipu Petenu, bivšem premijeru kolaboracionistićke višijevske vlade. Kad je, poslednjih

dana Drugog svetskog rata, francuski sud osudio Petena da izađe pred streljački vod, privremeni predsednik vlade, general Šarl de Gol, brzo je povukao kontroverzni potez da kaznu preinači u doživotnu robiju, kako bi što pre i što je moguće više odagnao rat u prošlost.

Slična rešenost da se nastavi sa životom podstakla je ponovno otvaranje bračne sezone u njuportskom društvu, jedanaest dana pošto se Japan bezuslovno predao nakon uništenja Hirošime i Nagasakija. U to vreme, po celom ovom bogataškom američkom letovalištu, mogli su se videti mladići u uniformama, kao nagoveštaj niza udaja njuportskih debitantkinja za vojnike koji se vraćaju. Zarazni duh velelepne debitantske zabave, prve još od pre Perl Harbora, odmah je podstakao nova okupljanja njuportskog plemena poslednjih dana avgusta i početkom septembra, pre nego što se bogati letnji stanovnici – zajedno sa onima manje srećnim, koji nemaju svoga novca, a žive i manevrišu među njima – razidu za zimu.

Upravo na jednom takvom okupljanju Džeki Buvije je slušala predavanje o aferi Peten. Međutim, dečko s koledža je, na svoju nesreću, govorio o nečemu o čemu je ona verovatno znala mnogo više od njega. Kad je Džeki imala jedanaest godina, njen deda po ocu je posvetio svojim unucima, njima desetero, privatno štampanu porodičnu istoriju u kojoj se tvrdi da američki Buvijeovi vode poreklo od francuskog plemstva. Kasnije će se ispostaviti da je ta tvrdnja prevara, ali bez obzira na to, imala je na nju ogroman uticaj. Džeki je bila dete koje voli da pobegne u knjige i sad je francuska istorija za nju bila ne samo predmet u školi već i izvor ličnog identiteta, garancija njene lične posebnosti i superiornosti, ali i uteha za sramotu i poniženje svakodnevnog života, u kom novca nije uvek bilo u izobilju, a roditeljsko ponašanje nije uvek bilo tako besprekorno kako bi ona želela. Kad

je vlada u Višiju potpisala s Hitlerom primirje 1940, De Gol se, iz izbeglištva u Londonu, obratio naciji preko radija BBC, i pozvao svoje sunarodnike da pruže otpor. Emitovanje tog govora izazvalo je Petena, koji je bio idol De Golove mladosti, da optuži De Gola za izdaju i zapreti mu smrću. De Golovo tvrdoglavo odbijanje da prihvati poraz ostavilo je na malu Džeki dubok utisak i on je za nju bio heroj. Pet godina je lakomo pratila u štampi sve vesti o njemu. Svoju pudlu je nazvala Goli u njegovu čast.

Pa ipak, dok je mladić na pomenutom koktelu besedio, ponašala se kao većina razboritih i lepo vaspitanih devojaka koje su se nadale da će osvojiti premiju na njuportskoj bračnoj kladionici 1945. Stvar je bila u tome da izgledaš dovoljno bistra da zainteresuješ muškarca, ali ne i toliko bistra da ugroziš njegov ego. I tako je Džeki igrala svoju ulogu i nije rekla ništa. Posle toga je dala sebi oduška jedino podsmešljivim prepričavanjem te zgrade jednoj prijateljici: „Zvučao je kao mali dečko koji je upravo pročitao veliku knjigu, pa se divno provodi izlažući to običnoj seljančici, a da zapravo i ne zna o čemu se radi. Došlo mi je da ga materinski cmognem i da mu kažem kako je sad pravi veliki dečko!“

Autorka tih zajedljivih rečenica uživala je u tome što je sasvim drugačija od one stidljive, bojažljive devojke – po sopstvenim rečima skamenjene od straha pred svim i svačim – koja se prvi put pojavila u Njujorku dve godine pre toga, nakon što se njena majka Dženet Li Buvije udala za Hjua D. Okinklosa, bankara i naslednika naftne kompanije *Standard oil*. Pre toga, o poništenju braka između Dženet i Džekinog oca Džona Buvijea, zvanog Blek Džek, brokera na berzi, poreklom iz visokog društva, naširoko je izveštavao jedan tabloid, pod naslovom *Broker iz visokog društva u brakorazvodnoj parnici*. Uz članak koji se opširno bavio neverstvom gospodina

Buvijea, objavljena je i fotografija sitne Dženet i njenih kćeri, Džeki i male Li. To nije bio prvi put da Džeki i njena majka budu tema novinskih izveštavanja. Obe su bile jahačice šampionke, pa su se pojavljivali članci o njihovim uspesima na trkama. Ovi novi napisi su na izvestan način okrnjili idealizovanu sliku u javnosti i obelodanili ružnu porodičnu sliku iza nje. Džeki su se zbog toga podsmevale drugarice iz privatne dnevne škole u Njujorku koju je pohađala u to vreme, i zadirkivali su je neki rođaci Buvijeovi, pa je reagovala na tu izloženost u javnosti kao da je živu deru. Posle tog teškog iskustvenja, postala je ćutljiva i povučena devojka koju je nemoguće pročitati i upoznati. To leto 1945. bilo joj je važno iz nekoliko razloga, od kojih njena novostečena popularnost među momcima u Njuportu nije bila najmanji. A svakako nije bila popularna zato što je – neobično širokih crta lica i pegica po nosu i ispod oba oka, i nesrazmerno velikih šaka i stopala – bila lepša od svojih vršnjakinja, već pre stoga što je, u svetu u kom se većina mladih poznaje celoga života, nagoveštavala aromu koju momci ranije nisu okusili.

Pošto se vratila u Internatsku školu gospođice Porter u Farmingtonu, u Konektikatu, dva takva momka su joj neprekidno pisala sa Harvarda, a Džeki je procenila kako je najbolje da njeni odgovori budu „razorno duhoviti“. Takođe je i računala da je najbolje da im sastavlja potpuno drugačija pisma, pošto su se momci dobro poznavali i obojica pripadali istom društvenom klubu, takozvanim Sovama. To je od nje zahtevalo mnogo truda. Delimično iskreno i delimično u šali, žalila se na agoniju pisanja različitih pisama devetnaestogodišnjem Džonu Sterlingu i dvadesetogodišnjem R. Beverliju Korbinu Mlađem. Bez obzira na te jadikovke, obojica su je smatrala neverovatno privlačnom. Džon Sterling je bio sin uglednog diplomate od karijere i bivšeg ambasadora

Sjedinjenih Država u Švedskoj, a Bev Korbin sin advokata, predsednika kluba *Bejliz bič* u Njuportu. Kad je bila s Džonom, volela je s njim da razgovara, jer je bio pametan i zanimljiv, a uz to je i video malo sveta. Ali njen lični problem je bio u tome što je on nije fizički privlačio. S Bevom je, nasuprot tome, „sve bilo fizički“.

Smatrajući Beva plitkim, Džeki se stidela što joj se on toliko sviđa, ali tako je bilo. Shvatila je da su neke drugarice, pitajući se šta je videla u Bevu, počele da je gledaju kao da je poludela ili joj „rade hormoni“. „Počela sam i sama o sebi to da mislim!“, izjavila je jednom prilikom. Još je niko nije bio poljubio. Kazala je kako bi volela da to bude Bev, a da bi se „izbljuvala“ da je to Džon. Ipak, na papiru je Džon imao određenih prednosti. Dok su Bevova pisma bila najobičnija, Džonova su bila pametna i duhovita. Džeki pak, u svojim pismima, nije ogovarala zajedničke prijatelje i poznanike, što bi verovatno činila da se dopisivala s nekom devojkom, jer je procenila kako je mudrije da sav otrov izliva na svoj zatvor, kako je nazivala internat i konzervativan gradić Nove Engleske u kom su se nalazile njegove zgrade i studentski dom s tremovima i belim prozorskim kapcima. „Ako su školski dani najlepši životni period“, pisala je Bevu, „onda ću se noćas obesiti o konopac za preskakanje.“

Sara Porter, koja je osnovala tu školu 1843, nikad se nije udavala, ali je ipak ostala u čvrstom ubeđenju da je brak za ženu najpovoljniji i najprikladniji status. Zato je Škola gospođice Porter i dalje, čitav vek posle osnivanja, nastojala da pripremi mlade žene, većinom „vospovke“* i bogate, da vode suštinski isti život kao i njihove majke. Kao i u vreme Sare

* Engl.: WASP, White Anglo-Saxon Protestant. Belci Anglosaksonci i protestanti. (Prim. prev.)

Porter, i 1945. svrha obrazovanja žena bila je u tome da se od njih naprave što prijatnije pratilje muževima. U najvažnijim crtama, Džeki Buvije (iako katolikinja i relativno siromašna) bila je prava farmingtonska devojka. Jahala je, pisala i crtala. Mnogo je čitala i glumila u školskim pozorišnim predstavama. Bivala je naizmenično odvažna i ljupka, pragmatična i romantična, ozbiljna i misteriozna. Nije dovodila u pitanje pretpostavku da njen cilj treba da bude da se dobro uda. Nimalo nije sumnjala u to da žena živi kroz muškarca i da bez njega ne može ništa postići. U isto vreme, njene jetke primedbe o Farmingtonu nagoveštavaju da je počela da naslućuje kako možda želi i više od onoga što joj se nudi.

U međuvremenu, radovala se predahu od svakodnevice kad joj se ukazala prilika da ide na utakmicu između Harvarda i Jejla, u pratnji obojice: i Zanimljivog Momka i Seksi Momka. Ova utakmica je bila prvi meč između Harvarda i Jejla koji je održan posle tri godine, jer je fudbalsko nadmetanje između najstarijih i najomiljenijih rivala odloženo dok se rat ne završi. Pošto su neki igrači bili veterani koji se vraćaju na teren prvi put posle rata, i u Nju Hejvenu i u Kembridžu vladale su snažne emocije u vezi s predstojećim događajem, koji nije mogao biti zakazan sve do subote prvog decembra, posle tradicionalnog vikenda Dana zahvalnosti. Džekin pratilac će biti Džon Sterling, ali pošto Bev nije imao devojkicu za tu priliku, složili su se da će sedeti s njima i još nekim društvom na tribinama Jejla. Međutim, dva dana pre utakmice nad utakmicama, činilo se da se meč neće ni odigrati. Na Konektikat su se sručili sneg, susnežica i kiša. Izgledalo je da će se utakmica igrati u snegu do kolena, ali sutradan su nadležni sa univerziteta raščistili teren i pokrili ga nadstrešnicom od nepromočivog platna. Džeki je te večeri oputovala vozom u Njujork, gde će prespavati kod oca u stanu. Blek

Džek Buvije, koji je dobio taj nadimak po izrazito (neki bi rekli čudno) tamnom tenu preko cele godine, trebalo je da je po dogovoru ujutru odveze u Nju Hejven.

Džeki je na svom radnom stolu u Farmingtonu držala očevu fotografiju – vitak, elegantan, besprekorno odeven u pantalone trofrtaljke, s dokolenicama naročitog prugastog dezena, slikan na Kubi ili na Floridi dvadesetih godina prošlog veka, Blek Džek je zaista bio veoma zgodan primerak muškarca, baš kao što je njegova starija kći i mislila. Tanki brčići iznad senzualnih usana izgledali su kao da su iscrtani olovkom. Otvor što počinje od srednjeg dugmeta usko skrojenog sakoa sa širokim reverima isticao je ravan, mišićavi stomak. Međutim, uprkos surovom režimu vežbanja kog se fanatično pridržavao, udebljao se. I mada se, u pedeset četvrttoj, još oblačio i držao kao onaj lepi momak u kog se po priči zaljubio Kol Porter nekoliko decenija pre toga, kvarcovana preplanulost nije mogla prikriti opuštenost mišića oko brade i kesice ispod očiju. Umesto da, usled životnih razočaranja i rasipnog života, splasne, Džekin otac kao da se naduavao u parodiju onog nekadašnjeg sebe.

Izvaljen na sofi u dnevnoj sobi, posle brojnih martinija i samo u svetloplavim boksericama i crnim kožnim cipelama, jadao se na ljude koje je krivio za svoj životni brodolom. Visoko na tom spisku nalazili su se Dženet i Hjudi, kako su zvali Dženetinog drugog muža. Blek Džek je bio uveren da se Dženet ponovo udala samo da bi njemu napakostila. Bio je siguran da klan Okinklosovih namerava da mu ukrade ćerke. Od njih dve, miljenica mu je bila Džeki, koja je i ličila na njega. Nazivao ju je „najlepšom ćerkom na svetu“. U njegovom dvosobnom stanu na četvrtom spratu zgrade u Istočnoj sedamdeset četvrtjoj ulici na Menhetnu, svuda su bile njene slike: na zidovima, stolovima, policama za knjige.

Ali ni sve fotografije na svetu nisu mogle izmeniti činjenicu da je, verovao je, gubi. Kako da se takmiči s tolikim novcem Okinklosovih? Iako je i dalje radio na Volstritu, imovinsko stanje mu se nikad nije oporavilo posle Velikog sloma 1929, kad je kao lud jurio gradom i pozajmljivao od rođaka, kako bi održao krhki privid bogatstva. U narativu koji je konstruisao od svog života, sopstvenu nesposobnost da se finansijski oporavi pripisivao je novim strogim trgovinskim zakonima koje je 1934. uvela novoosnovana Komisija za bezbednost i papire od vrednosti.

Pre nego što se Dženet ponovo udala, uporno je tvrdio da ga uništava njena rastrošnost. Sad kad se smestila u svet bogatih, ljutio se na svaki nagoveštaj da je nesposoban da se brine o sopstvenoj deci. U neprekidnoj borbi za novac, radio je i za nekoliko kladioničara, među kojima i za ozloglašenog mesara u Aveniji Leksington, koji je primao opklade u prostoriji veličine hladnjače, načičkanoj okačenim polutkama. Izgleda da se Blek Džek stalno kladio u sportskim kladionicama, i pratio je rezultate preko četiri radio-aparata koji su istovremeno treštali u stanu. Stalno je bio u odnosima „na krv i nož“ sa svojim ocem, ne shvatajući, dok nije bilo prekasno, da je starac najveći deo imetka potrošio na fondove koji su mu omogućavali godišnju rentu i izdržavanje za života, a koja je prestala kad je umro. Ukratko, za razliku od imanja Okinklosovih, od preko osamnaest hektara, u Maklinu, u Virdžiniji, na kom je Džeki živela kad nije bila u internatu i s kog se pružao pogled na Potomak, i za razliku od njihovog imanja većeg od trideset hektara, visoko iznad zaliva Naragansit, gde je Džeki provodila leto, Blek Džekov stan je gledao na mračni svetlarnik.

Bio je u pravu kad je shvatio da je obuzima svet njenog poočima. Pa ipak, uprkos privlačnosti toga sveta, Džeki nije

volela oca ništa manje. Godinama kasnije, Džekin prvi muž će podrugljivo reći da ona još pati od velike zaljubljenosti u oca. Otkad je bila devojčica, obožavala je Blek Džeka upravo zbog svega onoga što njena disciplinovana, preduzimljiva i proračunata majka nije bila. Dženet je bila borac i opstala je učinivši sve što je bilo potrebno da i ona i njene kćeri napreduju u životu. Za razliku od nje, nemoralan ali privlačan i obuzet samosažaljenjem, Blek Džek je bio zgodni gubitnik. Džeki je volela upravo ono najgore u njemu, naročito činjenicu da je kompulsivni ženskaroš, zbog čega je brak njenih roditelja od početka bio osuđen na propast. Godinama je ulagivački i sa likovanjem pričala o tome kako je spavao s drugim ženama čak i na svom i Dženetinom medenom mesecu. Oduševljavalo ju je to što je, jednom takvom prilikom, fotografisan kako s ljubavlju drži za ruku jednu lepu devojku dok, samo nekoliko centimetara od njega, stoji jedna Dženet, nesvesna toga, idiotski se osmehuje i gleda u drugom pravcu. Kad joj je dolazio u posetu u Farmington, što je bilo veoma često, Džeki ga je veselo ispitivala s kojom je od majki njenih drugarica već spavao, a koje tek ima u vidu. Mnogo godina kasnije, kad je i sama bila supruga i majka, rado se sećala i pričala kako su njene drugarice iz internata obožavale Blek Džeka. Po Džekinoj priči, smatrale su ga „užasno zgodnim“. Da li je uopšte bila svesna toga da su mnoge devojke za njega mislile da je karikatura poročnog starca? Da li je shvatala da su mu neke od njenih drugarica iz razreda okretale leđa i vrcnale smejući se, samo da bi mu se okrutno rugale jer su za njega mislile da je odvratni pohotljivac? Možda je Džekina umešnost bila tolika da ni tada, a ni godinama kasnije, mučitelji njenog oca nisu bili načisto s tim.

I sam bivši student Jejla, Blek Džek je toga dana dovezao Džeki svojim merkjurijem s pokretnim krovom tačno

na vreme da se sastane sa svojim pratiocem pre pola dva po podne, kada će se izvesti početni šut. Pre toga je priznala kako prilično nervozno iščekuje veliki dan, koji će se završiti večerom i plesom u Njujorku. Iako je tek trebalo da se opredeli između Džona i Beva, samo jedan od njih će joj biti kavaljer toga dana, dok će drugi ići sa njima kao privezak. Takva koreografija je pretila da izazove nelagodnost. Na tribinama Jejla, gde se, zbog niske temperature okupilo mnogo manje sveta nego što se predviđalo, ona i njeni prijatelji s Harvarda gledali su kako je njihov tim potučen do nogu, s rezultatom 28 : 0. Kad se utakmica završila, Džekino društvo se odvezlo žutim tramvajem na železničku stanicu. Budući pušač od svoje petnaeste, Džeki je na putu do Menhetna stalno izvodila predstavu i palila cigaretu kad god ih kondukter ne gleda. U Njujorku ju je Džon otpratio do očevog stana da se presvuče. Te noći im je prva stanica bio *Mezonet*, restoran-klub u Istočnoj pedeset petoj ulici, gde je nastupala Doroti Šej, poznata kao pevaljka s Park avenije, naročito omiljena kod debitantkinja i postdebitantkinja. Izgleda da je Džeki do tada već imala malo problema da manevriše između Zanimljivog Momka i Seksi Momka. Ali sve se promenilo kad su se ona i Džon pridružili Bevu za njegovim stolom i kad je otkrila da je Bev u međuvremenu nabavio sebi devojkicu. A što je još gore, po sopstvenim rečima, uočila je njegov školski prsten kako blista na devojčinoj ruci. Džeki je za večerom sedela između dva mladića i uživala u pažnji koju joj je Bev ukazivao iako je tehnički bio s drugom. Ipak, bilo joj je dovoljno da vidi onaj prsten pa da joj to pokvari raspoloženje.

Do leta 1946, kad joj je bilo sedamnaest godina, hormoni su zaista počeli da divljaju i pomračili joj razum. Fizička privlačnost Beva Korbina pobedila je intelektualnu dopadljivost

Džona Sterlinga. Visok, vitak i mišićav, s dugim vratom i visokim jagodicama, lepoga lika na kom su jedina mana bila tanka usta, Bev je bio samouveren i kočoperan. Zapanjilo ju je što je sposoban jedino za priče o Njujorku, tamošnjim mestima za noćne izlaske i ljudima koje poznaje. Ali s druge strane, ona ga i nije odabrala zbog kvaliteta razgovora s njim. Osim toga, zasmijavao ju je, i najčešće je za njega govorila da je „sladak“. Kasno jedne noći, posle igranke u Njuportu, Džeki je dovela Beva na imanje Okinklosovih. U kuhinji viktorijanske kuće s dvadeset osam soba, napravila mu je kajganu. Delovalo je da je Džeki na Farmi Hamersmit kao kod kuće, pa ipak, bilo je izvesnog privida u toj slici opuštenosti i prava na raspolaganje. Ona i njena sestra Li, četiri godine mlađa od nje, od samog početka nisu u tom domaćinstvu bile na ravnoj nozi s Hjudijevo četvoro dece iz prethodnih brakova. Pošto Džeki nije bila ni u kakvom krvnom srodstvu s njima, bogataši oko nje nikad nisu bili niti će ikada biti njeni. Njenih bednih pedeset dolara mesečnog izdržavanja slao je Blek Džek, koji joj je takođe plaćao i školarinu u Farmingtonu, kao i medicinske i stomatološke troškove. Iako se tako spolja nije činilo, Džeki je, naprotiv, bila samo siromašna rođaka. Prostrana kuća na brdu, sa izbledelim grimiznim tepisima, udobnim starim nameštajem i zidovima punim losovih, medvedih i jelenjih glava, za nju nije bila ništa drugo nego jedna velika pozornica.

Kad je Džeki postala maturantkinja u Školi gospođice Porter, a Bev bio na završnoj godini na Harvardu, smatrali su se parom. Za neke devojke je Škola gospođice Porter bila, kao i dugo pre toga, kraj školovanja. Posle mature su završavale školovanje i smatrale da su spremne za odgovarajućeg muža. Druge su pak radije nastavljale da se školuju, bilo na višoj školi ili u nekoj umetničkoj akademiji, ili pak na punim

četvorogodišnjim fakultetima. U Džekino vreme je Internat gospođice Porter sve više stavljao akcenat na pripremu za koledž. Ipak, i za one koje nisu išle na fakultet, kao i za one koje su želele dalje da studiraju, gotovo univerzalni cilj bio je da se udaju. Malo devojaka je uzimalo studije kao uvod u bavljenje nekim ozbiljnim poslom. Starije učenice poput Džeki, premda još nisu bile uvedene u društvo, već su imale liste mladića poželjnih za brak. Za njih je koledž bio mesto na kom će sačekati da ti momci budu spremni za uloge muževa. Kao što je Džeki ozbiljno savetovala jednu prijateljicu, mnogi momci su se opirali ranoj ženidbi zato što im treba vremena da započnu karijeru u biznisu. Osim toga, istakla je Džeki, mnogo je izvesnije da će brak trajati kad momci dobiju šansu da se „istutnje“. Džeki je htela da se upiše na koledž *Sara Lorens*, izgleda uglavnom zbog toga što je ta škola blizu Menhetna i njegovog noćnog života. Blek Džek je pak insistirao da se upiše na izolovaniji i stoga nepogodniji Vasar. Iako je, posle obilaska Vasara, Džeki potišteno opisala taj koledž kao ogromno i samotno mesto, na kraju joj Blek Džek nije ostavio drugu mogućnost nego da kapitulira.

U međuvremenu je, obraćajući se Bevu s „mili“ i „dragi“, beležila svoja stalno promenljiva osećanja prema njemu, plavim mastilom na bledoplavom papiru za pisma s monogramom. Retko je viđala Beva sad kad su oboje bili u školi, i imala je osećaj da ta veza postoji više na papiru nego u stvarnosti, više u njenoj glavi nego uživo. Provodila je sate sama, čitajući o romantičnoj ljubavi, razmišljajući o tome šta znači biti zaljubljen. Živo je zamišljala zadovoljstva koja će nastupiti kad Bev i ona budu zajedno. Međutim, kad je zaista bivala s njim, najčešće je bio razočaranje za nju i povlačila se. U početku je Džeki priznavala da se stidi zbog toga što joj se on toliko dopada. A sad je došao red na Beva da mu bude neprijatno.

Džeki ga nije videla već više nedelja kad se, jedne subote po podne u oktobru, stvorio u Farmingtonu, u ulozi zvaničnog posetioca. U skladu s tradicijom, Bev je stigao u dva po podne, a otišao nakon čaja u upravnikovim prostorijama. Negde između, dvadesetdvo godišnjak je nasrtljivo pokušao da poljubi Džeki, a ona ga je odbila. Posle mu je pisala u nastojanju da ublaži tu uvredu. „Stvarno te volim – i mogu da te volim i bez ljubljenja s tobom svaki put kad se vidimo, pa se nadam da ćeš me razumeti.“ Bližio se Božić i činilo se da su se njene fantazije o Bevu oporavile od kolebljivosti koju su izazivali naleti stvarnosti, u obliku stvarnih viđanja. Odjednom više nije mogla da sačeka da bude s Bevom u Njujorku za vreme raspusta. Pa ipak, kad ga je nakon dugog vremena srela tamo, to iskustvo se pokazalo kao mučno i nelagodno, kao i pre. U Rokfeler centru, Bev je ponovo pokušao da je poljubi, a ona je ponovo ustuknula. Optužio ju je da ga ne voli.

„Stvarno te volim kad sam s tobom“, pisala mu je ona u početku, „ali užasno mi je teško da ostanem zaljubljena u nekog s kim kontaktiram samo preko pisama.“ Na nesreću po Beva, spremalo se nešto još gore. Što je više prilike imala da razmišlja, to je manje bila voljna da uverava sebe da ga voli. U početku njihove prepiske, postavila je sebi cilj da bude „razorno duhovita“. Godinu i po dana kasnije, 20. januara 1946, njene reči su bile samo razorne. „Oduvek sam verovala da biti zaljubljena znači biti spremna da učiniš sve za drugoga – da gladiješ kako bi mu kupila hleb i da budeš spremna da živiš s njim i u Sibiru – a isto tako sam oduvek mislila i da je svaki minut proveden bez njega pravi pakao. I zato, gledano iz tog ugla, mislim da nisam zaljubljena u tebe.“

A iza leđa, Džeki je bila još oštija. Žaleći se jednoj devojci da Bev nikad neće postati neko i nešto, predviđala je da će

do kraja života ostati zadovoljan ulogom momka za zabave. Međutim, i pored Džekinog potpunog razočaranja, ona i njen prvi pravi momak nastavili su da se dopisuju. On ju je i dalje posećivao u Farmingtonu, a ona ga je veselo podsticala da joj krijumčari cigarete, čokoladu, a jednom čak i pljosku, ovo poslednje naročito zato da bi šokirala nadzornicu nadležnu za održavanje reda u domu. Bevova strast prema Džeki nije pokazivala znake jenjavanja. S njene strane, međutim, vatra se pretvorila u led. Za Džeki, kao i za ostale devojke iz Farmingtona, sve je prevashodno imalo veze s brakom i budućnošću. Bev je delovao nesposobno za budućnost kakvu je ona želela da ima. Džeki ga je jednom zajedljivo upitala može li da zamisli ima li šta gore nego provesti ceo život u malom gradu kao što je Farmington, gde se domaćice takmiče čiji je kolač najbolji. Jasno je stavila do znanja da želi više od tako skućenog života, mada je imala tek maglovitu predstavu šta zapravo želi. U sedamnaestoj je o budućnosti mogla da razmišlja uglavnom u negativnim slikama. Kad su je pitali šta joj je životna ambicija, u svrhe štampanja školskog godišnjaka, Džeki je odrešito odgovorila: „Da ne budem domaćica.“

Toga leta u Njuportu, Džeki je zvanično ušla na bračno tržište. Stojeći uz Dženet i Hjudija, koji su uz to proslavljali i krštenje svog drugog zajedničkog deteta, Džeki se „upoznala“ s tri stotine njihovih prijatelja na čajanci s plesom održanoj na Farmi Hamersmit. Bez obzira na to što je Dženetin novorođeni sin, kao i kći koju je rodila dve godine pre toga, imao sasvim drugačiji status od Džeki u toj kući, javnost je taj Džekin debi, izgleda, primila kao potvrdu da pripada Okinklosovima. Kćeri razvedenih roditelja često su imale dve zasebne debitantske zabave. Na primer, Džekinu prijateljicu Helen Boudin, poznatu pod nadimkom „Bou“,

zvanično je uveo u društvo njen veoma bogat otac, u njegovoj kući u zalivu Ojster, na Long Ajlendu, a potom su svečanost povodom njenog debija priredili njeni majka i poočim u Njuportu. Oba događaja su navedena u istom obaveštenju u *Njujork tajmsu*. Sasvim suprotno od toga, Džekin debi je prošao kao da njen pravi otac ne postoji. Nije čak ni pomenut u objavi u *Tajmsu*.

Za Dženet je predstavljalo trijumf to što je Blek Džek isključen iz svega u vezi s predstavljanjem njegove kćeri u društvu. Iako je imala status gospodarice dva velika imanja, ona je i dalje bila u beskonačnom, uzaludnom, zamišljenom ratu sa svojim neuspešnim, ludim bivšim mužem. Dženet je smatrala da je, u vreme pre Okinklosa, kad su devojčice živele s njom a sa ocem provodile vikende, Džeku bilo lako da izigrava roditelja s kojim je uvek lepo i zabavno. Džeki je tada govorila kako će pobeći da živi kod oca, a često je išla i tako daleko da kaže Dženet kako je mrzi. Mnogo kasnije, Dženet je očigledno zaboravila da je pila, vikala, zvala, udarala čuške i šamarala, pa je uporno isticala koliko je nepravedno što je Blek Džek imao status omiljenog roditelja. U vreme Džekinog izlaska u društvo, kad je Džek prigovorio Dženet što je predstavila njihovu kćer pod zastavom Okinklosovih u Njuportu, ona mu je odvrtila kako slobodno može i on da priredi Džeki zabavu u Njujorku. A onda je još i okrenula nož u rani dodavši kako je to, kao što zna, običaj kad su roditelji razvedeni. Šta je Blek Džek mogao da kaže na to? Finansiranje takve proslave očigledno je bilo van njegovih moći.

U jesen 1947, fotografija Blek Džeka Buvijea, snimljena dvadesetih, preselila se u sobu u studentskom domu, i ubrzo ju je zatrpala gomila svečanih pozivnica sa zlatotiskom upućenih njegovoj osamnaestogodišnjoj kćeri. Džeki je retko

provodila sedam dana uzastopno na „tom prokletom Vasaru“, kako je govorila o svojoj školi, i bila je viđena na gotovo svim najvažnijim društvenim događajima debitantske sezone u Njujorku. Pojavila se pod granama žalosnih vrba i grančicama klematisa na Svečanom jesenjem balu. Pozirala je za stolom ukrašenim ružičastim karanfilima i kuglama hrizantema na Grosvenor balu. Plesala je sa umetnički raspoređenim tropskim biljkama u pozadini, na prvoj Skupštini juniora. Te godine je iskusila da je otmeni Njujork prava vrteška velikih, raskošnih zabava, intimnih večera pre toga, ponoćnih večera sa šampanjcem posle, i specijalnih doručaka za one što se zabavljaju cele noći. Mada je sve to izgledalo kao raspusni provod, svrha tih rituala nije bilo uživanje, već nešto sasvim drugo. Svi su prećutno podrazumevali da je cilj debitantske godine dvojak: prvo, da se odgovarajuće devojke stasale za udaju pokažu odgovarajućim momcima stasalim za ženidbu, i obratno (kad Džeki nije za vikend bila na Menhetnu, bilo je drugih prilika da se ispita meni mogućih muževa, kao što su utakmice na Harvardu ili Jejlu), i drugo, da se debitantkinjama omogući da vide kakav će im biti život kao bogatim, dokonim ženama, od kojih se očekuje da energiju troše na dobrotvorni rad. Zato je većina balova za debitantkinje organizovana kao skupljanje dobrovoljnih priloga. Presvlačeći se iz balskih haljina bez bretela, koje je nosila noću, u klasične kostime s kopčanjem na dva reda, u kojima je izgledala kao mlada gospođa iz visokog društva, što će uskoro i postati, Džeki je bila aktivna u brojnim juniorskim odborima. U novembru je postavljena za predsednicu odbora za organizaciju opserske večeri, kojom će se skupiti prilozima za besplatno mleko za bolesnu i siromašnu decu. Igor Kasini, koji je pisao trač rubriku za novine *Herst*, pod pseudonimom Čoli Nikerboker, svake godine je proglašavao vodeću

debitantkinju. Kasini bi se obično usredsredio na neku od upadljivih, lepših devojaka iz visokog društva koje su uvedene u društvo u Njujorku te sezone. Ovoga puta je, međutim, arbitar učinio nešto drugo. Proglasio je Džeki za kraljicu debitantkinja, jer je zapazio ono što su videle i neke njene suparnice. Bila je stidljiva i povučena, čak hladna, pa ipak je neodoljivo privlačila pažnju i bivala zapažena.

Za bogate američke devojke, kao i za one koje su se samo pretvarale da su bogate, veliko putovanje po Evropi predstavljalo je zalet za brak. Odlazile su preko okeana da se dive umetnosti i starinama, da vide sve što treba i da nauče da to cene, i da tako, bar teorijski, postanu prikladne pratilje svojim budućim muževima. Bou, Džekina njuportska prijateljica, trebalo je da putuje u Evropu tog leta 1948, sa svojom sestrom i još jednom devojkom. Konačno je dogovoreno da i „kraljica debitantkinja“ pođe s njima. Angažovana je pratilja, rezervisani su hoteli, kola i lokalni turistički vodiči; i gotovo svaki sat sedmonedeljnog putovanja po Engleskoj, Francuskoj, Italiji i Švajcarskoj bio je pažljivo unapred isplaniran i organizovan s ciljem da pomenuti kvartet istraži kontinent a da ne izađe iz zaštitnog mehura. Pa ipak, tako brzo nakon 1945, nije bilo moguće zaštititi mlade putnice od prizora i utisaka van njihove uobičajene sfere života. Najsnažniji utisak na njih ostavila je Engleska, gde su ratni ožiljci bili svuda vidljivi. Desilo se da su mlade Amerikanke sa slamnatim šeširima širokog oboda i belim rukavicama do lakata putovale po Evropi u trenutku akutne međunarodne krize, kad su Sovjeti doneli odluku da prekinu zapadne drumske i železničke prilaze Berlinu, i kad je umalo izbio treći svetski rat.

Na baštenskoj zabavi u Bakingemskoj palati (za koju im je pozivnicu obezbedio Bouin poočim, pomoćnik ministra finansija u Trumanovoj vladi), Džeki i devojke su dvaput

prošle u redu za prijem, kako bi se rukovale s Vinstonom Čerčilom, koji je, uz De Gola, bio Džekin heroj. Iako su ga svi smatrali spasiocem njegove zemlje, Čerčil je svrgnut s vlasti 1945. U vreme kad ga je Džeki videla, 1948, Čerčil je, ignorišući zahteve da se penzioniše kao lider Konzervativne stranke, manevrisao da ponovo postane premijer. Nadao se da će tako „zaokružiti“ svoju karijeru, okončati posao koji je ostao nedovršen na poslednjem samitu „velike trojke“, na konferenciji u Potsdamu, koji je prekinut a da nije rešen problem sovjetskog prisustva u istočnoj i centralnoj Evropi.

Džeki se vratila kući krajem avgusta i poslednje dane leta provela na Farmi Hamersmit. Imala je devetnaest godina i njena debitantska godina se završila. Činilo se da je kao „prva debitantkinja“ imala više uspeha od većine svojih vršnjakinja. Pa ipak, u onome što je jedino bilo važno, iskustvo debitantkinje je na nju imalo povratno negativno dejstvo. Na kraju, pošto je videla sve odgovarajuće slobodne momke, Džeki se povukla. „Ne zbog njih“, kazala je kasnije, „već zbog njihovog života.“ Ta razlika je bila presudna. Prethodno je odbacila Beva Korbina zbog njegovih individualnih ograničenja, koje je ona takvim smatrala. A sad je bila na putu da odbaci čitavu grupu mladića koji su joj se samouvereno predstavili kao krem buržuskog staleža. Ti mladi ljudi su se uglavnom bavili biznisom, finansijama ili pravom. Nema nikakve sumnje u to da se ona nije pobunila protiv samog braka, već samo protiv udaje za nekog od njih. Svakako joj nije smetalo njihov novac, nego joj je smetalo kako su oni i njihove porodice odabrali da žive sa svim tim bogatstvom. Pošto je sad videla kako je to biti žena posvećena dobrotvornim odborima, supruga jednog od tih vanila momaka, koji su svi imali odgovarajući pedigree i pravi posao, shvatila je da to nije za nju. Moglo se predvideti šta oni nude, a ona je žudela za

alternativom. Međutim, još nije bila došla do određenog zaključka šta bi mogle biti te druge mogućnosti. „Nisam znala šta želim“, rekla je Džeki godinama posle neprilika koje su je snašle kad je imala devetnaest godina. „Još sam se koprcala.“ U konvencionalnom smislu, njeno veliko evropsko putovanje nije ispunilo očekivanja baš onoliko koliko je trebalo. U inostranstvu je prvi put, u mučnoj žurbi, videla i nešto drugo, nepoznato. I sad je tražila priliku da sve to vidi ponovo i natenane.

Tu priliku je našla u obliku obaveštenja na oglasnoj tabli na Vasaru, gde je počela drugu godinu studija. Na Smitu, drugoj školi koja pripada jednoj od „sedam sestara“ elitnih škola, nudili su godinu dana studija u Evropi. Pošto takvog programa na Vasaru nije bilo, Džeki je tražila dozvolu da se pridruži grupi studentkinja sa Smita. Njena partnerka u tom poduhvatu bila je još jedna učenica Škole gospođice Porter, koja je takođe bila upisala Vasar – Elen Gejts. Pufin – kako su je svi zvali – bila je jedna od onih farmingtonskih devojaka koje su za Blek Džeka Buvijea mislile da je karikatura pohotnog starca. Na koledžu, Pufin se i dalje družila s Džeki, delimično zato što su obe bile izrazito nemirne u Pukipsiju, gradiću na reci Hadson, gde im se nalazio kampus. Osim toga, zajedničko im je bilo i zanimanje za umetnost. Međutim, Pufin je, za razliku od Džeki, već imala stalnog momka. Rasel D’Oenč Mlađi, koji je studirao zajedno s Džekininim starim njuportskim udvaračem, tad je već radio u Pitsfildu, u Masačusetsu. Kad je saznao da Pufin namerava da ide u Pariz na godinu dana, zaprosio ju je. Pošto su devojke njihovog staleža smatrale koledž pogodnim mestom da se parkiraju na nekoliko godina, bilo je uobičajeno da napuste studije pre nego što diplomiraju. Pred izborom Pariz ili muž, Pufin je izabrala muža. Kao što je ranije, u pismima

Bevu, izrazila prezir prema izolovanom, bezličnom životu, Džeki je sad sažela svoje nezadovoljstvo u pesmi upućenoj Pufin. Ranije su joj meta bile farmingtonske domaćice što peku kolače. Ovoga puta je usmerila strele na način života koji je bio pred Pufin. Ovako je glasio deo tog podrugljivog teksta: *Umesto da se vozi brodom po Seni, avaj, Pufin je otišla niz slivnik u Pitsfildu, u Masačusetsu.*

Nije se verila samo Pufin. I ostale devojke koje je Džeki poznavala počele su da se udaju, upravo za onu vrstu mladića koje je Džeki želela da izbegne. Tradicionalni običaji i rituali očigledno nisu omašili kod svih. Bilo je sasvim normalno da te godine pozivnice na stolu u Džekinoj studentskoj sobi budu pozivnice za proslave veridbe ili za venčanje. Među tim proslavama bilo je istaknuto venčanje njene prijateljice Bou, s kojom je putovala po Evropi prethodne godine. Juna 1949, Džeki joj je bila deveruša na venčanju. Ispostavilo se, međutim, da neće moći da učini isto i za Pufin. Dok je Pufin u avgustu očekivala svoje septembarsko venčanje, Džeki je otplovila brodom u Francusku.

Grupa s koledža Smit najpre je otputovala u Grenobl, na intenzivan šestonedeljni kurs jezika. U oktobru su studentkinje prešle u Pariz, da studiraju francusku istoriju i kulturu na Sorboni. Radije nego da živi u studentskom domu, Džeki je izabrala pansion u kući u kojoj se govori samo francuski. Za vreme rata je pratila izveštaje u štampi o francuskom Pokretu otpora. A sad se smestila u stan žene koja je, zajedno sa svojim pokojnim mužem, učestvovala u borbi protiv nacističke okupacije i višijevskog režima. Na kraju su oboje, i grof i grofica De Renti, bili uhapšeni i poslani u koncentracioni logor, gde je on preminuo. Četiri godine posle rata, grofica je preživljavala finansijski tako što je primala podstanare. Gorivo je bilo toliko skupo da su joj sobe često bile nepodnošljivo

hladne. Umotana u džempere i šalove, s grejačima na ušima i u vunenim čarapama, Džeki je često pisala domaće zadatke u sveske na linije ležeći u krevetu i u rukavicama. Kad joj je bilo šesnaest godina, pratila je suđenje maršalu Petenu i događaje posle toga. U dvadesetoj se obrela u okruženju gde su se svakoga dana manifestovala baš ona pitanja koja je pobudila afera Peten – pitanja nedavne francuske mučeničke prošlosti, ali i njene posleratne budućnosti. Uživala je u upoznavanju Pariza onako kako to nikada ne bi mogla u okolnostima pod pratnjom. Volela je da deo dana provodi kao studentkinja, a onda, kao što je pisala svojima kod kuće: „da, kao služavka koja ima slobodan dan, obučen bundu... i razmećem se u *Ricu*.“ Hvalila je Francusku zbog toga što je imala osećaj da, u komunikaciji s ljudima, uključujući i muškarce, ne mora da krije šta joj je na umu. Pre te godine u Parizu, Džeki se žalila na mladiće koje je poznavala i na budućnost koju oni nude. Pariz je pak nagoveštavao pravi bujebes* raznih drugih mogućnosti. Izlazila je s piscima, s plemićima sa titulom, mlađim diplomatama, političkim pretendentima. Značaj tih muškaraca u Džekinoj priči nije u tome što je razmatrala mogućnost da se za njih uda, već u tome što su samim svojim postojanjem potvrđivali da postoje pozitivne alternative onom životu čiji su joj se obrisi ukazali u Njuportu i Njujorku, a koji je bila rešena da izbegne.

Pa ipak, taj život ju je i dalje pozivao kad se vratila u Njuport u leto 1950. Sačekale su je nove objave zaruka, nove pozivnice za venčanja, i pozivi drugarica da im bude deveruša. Pufin, koja je prethodne godine odlučila da ne ide s Džeki u Pariz, upravo je bila dobila prvo dete. Po standardima svoga društva, Džeki jednostavno nije bila tamo gde

* Francusko jelo, paprikaš od raznih vrsta ribe. (Prim. prev.)

je trebalo da bude kao dvadesetjednogodišnjakinja. Do tada su mnogi od najtraženijih mladića već bili zauzeti. A da sve bude još gore, Njujork samo što nije zapljusnuo novi veliki talas debitantkinja – mlađih, jedrijih, novijih oku. Osećaj da vreme leti za Džeki je dodatno istakla činjenica da je njena sestra Li počela svoju debitantsku godinu. Buvijeove devojke su već odavno bile suparnice, s tim što je Li gotovo uvek bila u senci. Hiljadu devetsto pedeseta, međutim, umnogome je bila godina mlađe sestre. Majka i poočim su predstavili Li društvu u Merivudu, zimskoj porodičnoj kući u Virdžiniji, džordžijanskom zdanju obraslom bršljanom, a drugi zvanični izlazak u društvo bio joj je Skupština juniora u Njujorku. Kao i njena sestra pre nje, Li je krunisana za „kraljicu debitantkinja“, ali razlikovala se od Džeki: bila je sitnija, finijih kostiju i lepših crta lica. U to vreme je bila i otmenije obučena. Budući da su je smatrali lepšom, seksepilnijom i pristupačnijom od dveju sestara Buvije, Li je bila veoma popularna u krugu mladića iz visokog društva, s kojima Džeki, po sopstvenim tvrdnjama, nije htela ništa da ima.

Pošto nije želela da se vraća u Vasar, Džeki se prebacila na Univerzitet Džordža Vašingtona, gde je kao glavni predmet studirala francuski, i živela u Merivudu. Nije žurila da se vrati iz Evrope, i sad joj je nedostajao tamošnji uzbudljiv život. U oktobru je učestvovala u godišnjem takmičenju *Prix de Paris* časopisa *Vog*, za studentkinje završne godine. Glavna nagrada je bila mesto mlađe urednice na godinu dana: šest meseci u njujorškoj redakciji, a šest meseci u Parizu, što je njoj bilo presudno važno. Od materijala je trebalo podneti pronicljivi opis sebe („Što se fizičkog izgleda tiče, visoka sam metar i šezdeset osam centimetara, imam smeđu kosu, četvrtasto lice i oči, nažalost, tako široko razmaknute da mi je trebalo tri nedelje da nađem naočari s dovoljno širokim

mostom preko nosa“), i esej o tri istorijske ličnosti koje bi volela da upozna: o Šarlu Bodleru, Oskaru Vajldu i Sergeju Džagiljevu. Džeki je pobedila u nadmetanju više od hiljadu devojaka sa više od dve stotine koledža, i obavestili su je da se na jesen javi na posao. U međuvremenu je Hjudi, pod pritiskom Džeki i Li, pristao da ih preko leta pošalje u Evropu, kao nagradu što su diplomirale – jedna na Univerzitetu Džordža Vašingtona, a druga u Školi gospođice Porter.

Pre nego što će otploviti u junu, Džeki je prihvatila poziv na večeru u kući prijatelja iz Džordžtauna. Čarls Bartlet, tridesetogodišnji dopisnik *Čatanuga tajmsa*, sreo je Džeki prvi put nekoliko godina pre toga, u Ist Hemptonu, na Long Ajlendu, gde su Buvijeovi letovali, i kratko je izlazio s njom u međuvremenu. Sad su on i njegova žena Marta, pošto su se prethodnog decembra venčali i očekivali prvo dete, uzeli na sebe ulogu provodadžija. Svrha te večere bila je da upoznaju Džeki sa tridesetčetvorogodišnjim kongresmenom iz Masačusetsa Džonom F. Kenedijem. Ispostavilo se da se ona već upoznala sa svojim rečitim, dečaćki privlačnim partnerom na večeri, čovekom bez mnogo smisla za humor, s dugim i mršavim rukama i nogama, s dugačkim, svetlim trepavicama iznad ledenoplavih očiju i razbarušenom crvenkastosmeđom kosom, koji je izgledao znatno mlađe. Dok je još bila na Vasaru, Džek Kenedi (kako su ga zvali) flertovao je jednom s kraljicom debitantkinja u vozu između Vašingtona i Njujorka. Tada mu se trud izjalovio, a to se ponovilo i 1951, kad je otpratio Džeki napolje. „Da odemo nekuda na piće?“ Poziv koji je Kenedi promrmljao propao je. Dok je Džeki bila na večeri, jedan njen prijatelj je spazio njen stari kabriolet ispred rezidencije Bartletovih i sakrio se na zadnje sedište da je iznenadi. Kad ga je videla, Džeki je odbila ponudu da izađe na piće i odvezla se s prijateljem. Nepopravljivi

ženskaroš Kenedi udovoljio je domaćinima tako što se potrudio, ali nije bio tako očaran da bi posle ponovo zvao Džeki. U svakom slučaju, iako su se Čarls i Marta zagrejali za to da ih spoje, nije bilo mnogo važno što Kenedi nije istrajao. Džeki će ionako uskoro u Evropu, a po povratku će biti daleko od Vašingtona najmanje godinu dana.

Na kraju se ostvario samo prvi deo plana. Prvoga dana u njujorškoj redakciji *Voga*, glavna urednica časopisa Kerol Filips osetila je kolebanje dvadesetjednogodišnje devojke. Za dva meseca, Džeki će se opasno približiti godinama u kojima mlada žena njenog staleža ima znatno manje šansi da se uda. Da li je Džeki zaista voljna da preuzme taj rizik? Urednica *Voga* je zapazila u njoj nešto što je nagoveštavalo da nije. Tonom istovremeno i ljubaznim i snishodljivim, Filipsova je posavetovala mladu ženu da se odmah vrati u Vašington, rekavši: „Tamo su momci.“ Taj susret je, izgleda, obeshrabrio Džeki. Umesto da provede godinu dana u *Vogu*, kao što je očekivala, zaposlenje nije potrajalo duže od tog prvog dana.

Džeki se vratila da živi s majkom i poočimom u Merivudu, i počela je da izlazi na zabave i balove u Vašingtonu, na kojima je sretala one mladiće koje je prethodno otpisala. Osim toga, počela je i da traži posao u prestonici. Neko vreme je u igri bilo mesto u CIA, ali ubrzo se ukazala druga mogućnost. Hjudi se zbog nje obratio svome prijatelju, novinaru *Njujork tajmsa* Arturu Kroku, koji je bio poznat po tome što zapošljava „devojčice“, kako ih je zvao, u *Tajms heraldu*, živopisnim, konzervativnim i često kontroverznim vašingtonskim novinama, koje su, između ostalih, izveštavale o Džeki kao kraljici debitantkinja. Frenk Voldrop, urednik *Heralda*, napravio je karijeru kad su njegove novine prve izvestile o napadu na Perl Harbor. *Tajms herald* je primao neiskusne devojke poput Džeki, od kojih su mnoge imale diplomu, kao izvor svežih,

nekonvencionalnih pogleda na svet, da ne pominjem i jeftinu radnu snagu. Neke od tih devojaka Voldrop je koristio za službu potrčka u svojoj kancelariji, kako bi procenio njihove sposobnosti, ali i da bi im pružio priliku da vide odgovara li im bučna i haotična atmosfera u *Heraldu*. Ako početnice prežive, slao ih je na neki drugi posao u redakciji. Kad je Džeki došla kod njega malo pre Božića, hteo je da zna da li namerava samo da se „malo provodi“ dok se ne uda. U tom smislu, ispoljio je istu sumnjičavost kao i urednica *Voga*. U gorljivoj želji da se zaposli, Džeki ga je uverila kako želi da se bavi novinarstvom. Voldrop joj je rekao da ide kući preko raspusta i da se javi na posao prvog dana nove godine. Na rastanku ju je upozorio da mu ne dolazi posle šest meseci s novostima da se verila.

Gotovo odmah nakon tog razgovora, Džeki je upoznala Džona G. V. Hjusteda Mlađeg, na jednoj zabavi te sezone, na koju se ovaj dovezao iz Njujorka. Dvadesetčetvorogodišnji broker na berzi, širokih ramena i visokog, malo ispupčenog čela, nesumnjivo je pripadao istom onom miljeu iz kog je Džeki bežala od svoje devetnaeste. Išao je u privatnu osnovnu školu i posle na Jejl, radio je za uglednu firmu na Volstritu i bio član mnogih ekskluzivnih klubova, a porodica mu je bila u registru visokog društva, s dve kuće, jednom u Bedford Hillsu, a drugom u Nantaketu. Međutim, Džon Hjusted je u Džeki pobudio romantičnu prirodu. Za njega je njihov prvi susret bio prava prekretnica. Kad ju je prvi put ugledao, Džeki je upravo bila skratila kosu dugu do ramena i ošišala se stepenasto, u pramenovima, što joj je pridavalo izgled devojke uličnog mangupčića. Privučen onim što je video kao osećajnost i ranjivost, uporedio ju je sa jelenom koji je upravo izašao iz šume i prvi put sreo ljudsko biće. Ta iznenadna Hjustedova osećanja prema njoj, i brzina kojom

je delao u skladu s njima, poklopili su se s njenim knjiškim predstavama o romantičnoj ljubavi. Često ju je zvao u dani-ma koji su usledili, a uskoro je i ona putovala u Njujork da se vidi s njim. Jednog snežnog decembarskog dana na Ave-niji Medison, ona, koja je bila toliko oprezna i toliko probi-rala, postupila je impulsivno i pristala da se uda za tog mla-dića, kog mesec dana ranije nije čak ni poznavala. Kasnije je pisala Bevu Korbinu kako, sudeći po brzini kojom se verila, to ovoga puta mora biti prava ljubav.

„Nadam se“, pompezno je kazala svom bivšem momku kog je šutnula, „da će se isto desiti i s tobom, isto tako brzo i uverljivo kao što se desilo sa mnom. Desiće se kad najmanje očekuješ.“ Međutim, odmah pošto je uverila Beva u sve to, Džeki su ophrvale sumnje. Upoznavanje s budućom svekr-vom pokazalo se kao debakl. Budući i sama bivša farming-tonska devojka, Helen Armstrong Hjusted je imala život po obrascu prave debitantkinje. Predstavljena je u društvu dva-deset osam godina ranije, ubrzo potom se udala za bankara i od tada se posvetila dobrotvornom radu. Njeno poreklo i njen život bili su Džeki krajnje bliski, ali upravo u tome je i bio problem. Mila, stidljiva devojka vilinskog izgleda u koju se Džon Hjusted zaljubio nimalo se nije pokazala kao takva onoga dana kad ju je doveo svojoj kući u Dejvids Bruk, u Bedford Hillsu. Džeki se vladala zabrinjavajuće drsko kad joj je gospođa Hjusted pokazala porodične albume s fotogra-fijama koje su dokumentovale život u kakvom se od mlade žene očekivalo da uzme učešća nakon udaje – to jest da ga preda mlađoj generaciji. Džeki je nepristojno odbila kad joj je Džonova majka ponudila njegovu sliku iz detinjstva, rekav-ši kako i sama može da ga slika ako joj zatreba njegova foto-grafija. Kao da uopšte nije čuo taj obeshrabrujući razgovor, Džon je nastavio i napravio veliku grešku: poklonio je Džeki

verenički prsten sa safirom i dijamantom, koji je prethodno pripadao njegovoj majci. Džeki ga je nosila nekoliko nedelja posle toga, i primamljivo je zamisliti je kako, s tim blistavim prstenom na ruci, čita roman koji je, na njeno zaprepašćenje, izgleda odražavao upravo njenu situaciju.

Bila je to knjiga pod naslovom *Sibil*, a njen autor je bio tridesetčetvorogodišnji Luj Okinklos, čiji je otac bio Hjudijev brat od strica i čiji je deda sagradio Farmu Hamersmit. Junakinja romana je mlada Njujorčanka koja nerado učestvuje u bračnoj kladionici, koja toliko očarava i zanima sve druge iz njenog raskošnog bogataškog društvenog miljea. Koliko god da se Sibil Rodman nadala bekstvu, na kraju je neminovno uvučena u baš onakav ukalupljen život kakav je htela da izbegne. Uprkos njenoj očiglednoj „vatrenosti“ i „individualnosti“, na kraju se ispostavlja da nema dovoljno hrabrosti i rešenosti da se oslobodi. Glavna junakinja ne trijumfuje, nego se pokorava neizbežnom. Poslednja, ledeno ironična slika u knjizi, predstavlja jadnu Sibil, čija je kapitulacija pred muževljevom porodicom potpuna, izloženu unakrsnoj vatri između slavodobitne svekrve i ostalih članova „okupljenog plemena“.

„Oh, pisao si o mome životu“, kazala je Džeki svome „rođaku“ kljunastog nosa Luju kad su se sreli na jednoj porodičnoj večeri Okinklosovih u Vašingtonu, ubrzo pošto je pročitala njegov roman. On je znao kako je to želeli da se oslobodiš iz određenog društvenog kruga i da živiš nov, drugačiji život. Luja su usmeravali da bude advokat, kao i njegov otac, ali on je dugo čeznuo za tim da bude pisac. Nije želeo da se sasvim odrekne raskošnog vospovskog sveta u Njujorku, u kom je odrastao, već da u svojim romanima i kratkim pričama slika taj svet sa ironične distance. Voljeni ali tiranski nastrojeni roditelji vršili su na njega pritisak da prvi roman

objavi pod pseudonimom, iz straha da mu knjige ne ugroze karijeru pravnika. *Sibil* je bila prva knjiga koju je objavio pod svojim imenom. Kad je te večeri razgovarao s Džeki, i dalje je bio u krizi, razdiran nedoumicom kako da provede ostatak života.

Međutim, tema razgovora je bila Džekina budućnost kad su se, posle večere na kojoj se šampanjcem nazdravilo njenoj veridbi, izdvojili od ostalih i seli u jedan ugao. Pošto je dogovoreno da se uda u junu, Džeki je zamišljala svoj život supruge takvog muškarca kakvog je upravo bila odabrala. Lujeva nova knjiga pomogla joj je da sagleda taj život sasvim jasno, pa se, poput glavne junakinje, pokorila neizbežnom. „To je to. To je moja budućnost“, izjavila je. „Biću Sibil Hjusted.“